

samme gælder, naar den paagældende Invalid, om han (hun) end forbliver i Hjemmet, ved de paabudte Helbredselsesforanstaltninger er forhindret i at passe sit Erhverv.

III. *Refusion m. m.* Invaliditets- og Alderdomsunderstøttelse udredes af Opholdskommunen. De hertil sig sluttende Bestemmelser i Alderdomsunderstøttelsesloven er i Hovedsagen bibeholdt. Dog mærkes med Hensyn til ydet Invaliditetsunderstøttelse, at Kommunens samtlige Udgifter hertil før de understøttedes 60de Aar skal refunderes af Statskassen.

I den afgivne Betænkning udtaler Udvalgets Flertal (Ivar Berendsen, Borgbjerg, Bresemann, H. P. Hansen, P. E. Hansen, N. P. Nielsen, Nøhr, Rørdam og Wilmann), at medens man fra visse andre Sider ønsker en tvungen Forsikring med Bidrag fra de forsikrede selv, staar Flertallet paa »det Standpunkt, at Invaliditetshjælpen lige saavel som den hidtil gældende Alderdomsunderstøttelse og Ulykkesforsikringen bør være vederlagsfri for dem, den bliver til Del, men som jo i øvrigt maa fyldestgøre de opstillede Betingelser«. »Man kunde« — hedder det videre — »under Hævdelse af Princippet om Vederlagsfrihed tænke sig Invaliditetsunderstøttelsen gennemført paa forskellig Maade, f. Eks. i Forbindelse med Ulykkesforsikringen. Med Hensyn til Understøttelsens Takster og disses Forhold til Indtægtsgrænsen kunde der ogsaa tænkes andre Veje end den foreslaede med Minimumstakster«. Udvalgets Flertal er imidlertid enedes om under de forhaandenværende Forhold at gaa den af det ovfr. nævnte Mindretal indenfor Invaliditetskommissionen anviste Vej, altsaa om at gennemføre Invaliditetsforsikringen i Forbindelse med en Revision af den bestaaende Alderdomslovgivning. Flertallet indstillede derfor Lovforslaget til Vedtagelse, dog med et Par Ændringer vedrørende Enkeltheder, hvoraf den væsentligste gik ud paa at stille Landkommuner, hvor der findes bymæssig Bebyggelse med over 2000 Indbyggere, lige med Købstadkommuner, hvad Understøttelsernes Højde angaar. — Et Mindretal (R. Andersen, J. C. Christensen, Jensen-Sønderup, Thomas Larsen og N. Neergaard) kunde ikke erkende, at Spørgsmaalet om Invalidforsørgelse ved det foreliggende Lovforslags Gennemførelse vil blive løst paa en for de paagældende eller for Samfundet tilfredsstillende Maade«. . . . »Efter Mindretallets Opfattelse kan et saa stort og betydningsfuldt Spørgsmaal som det omhandlede